

bleve i øvrigt ved de Værdier, der bleve frigjorte i Forbindelse med Anlægget og overtagne af København, saa meget mindskede, at det ærede Medlem kan være ganske sikker paa, at hvad der er ofret efter min Mening i øvrigt ikke paa blot københavnske Interesser, men paa københavnske Baneforhold, i Forhold til Befolkningstallet $\frac{1}{5}$ af Landets, er langt mindre end den Femtedel af de 200 Mill. eller mere, som ere ofrede Landet over. Jeg tror derfor, det er ganske uberettiget, hvad det ærede Medlem der gjorde gældende. Man maa ikke glemme, at fra de københavnske Stationer tager Staten af sin Indtægt af Persontrafikken omtrent $\frac{1}{4}$ og af den samlede Indtægt af Godsbefordringen omtrent $\frac{1}{5}$. Det maa, da ganske selvfølgelig blive nødvendigt, at der der skaffes gode Forhold for Driftens Besørgelse. Imidlertid indrømmede det ærede Medlem, at jeg dog heller ikke havde været saa helt ondsksfuld overfor de jydskes Krav. Nej, det har jeg virkelig heller ikke. Jeg har blot ligesom den ærede sidste Taler ment, at det vilde være fornuftigt, om vi lode Hovedbanerne være Statsbaner og lode Lokalbanerne være Privatbaner. Men i øvrigt er jeg netop ikke bleven staaende ved, at de selv skulle bygge Banerne; jeg mener, at disse skulle bygges som Privatbaner, men jeg foreslaar, at Staten skal tage $\frac{3}{4}$ af Ofret derved. Disse Bemærkninger føler jeg mig opfordret til at gøre til det ærede Medlem.

Inden jeg gaar over til, hvad jeg ellers har at sige, skal jeg blot bemærke, at jeg er meget tilfreds med at have set, at den højtærede Minister ogsaa har understreget, at naar Kalundborg—Aarhus-Routen gaar ud af Forslaget, er det blandt andet, fordi en Forbedring af den, som han sagde — det har jeg kun fra et Referat i en Avis, men det har han sikkert sagt —, er noget, som ganske naturligt kan bringes frem paa Finansloven. Det har han sikkert Ret i, og da jeg gav min Tilslutning til Forslaget om at stryge Kalundborg—Aarhus-Routen, var det netop med den Motivering, at den efter min Mening er overordentlig hensigtsmæssig og ønskelig, men da den hvert Aar staar paa Finansloven, vil Forslag om Forbedring af den ganske naturligt kunne foreligge, uden at vi behøve at sætte det ind paa dette Lovforslag.

Jeg beklager dernæst, at jeg ved en lille Fejltagelse — jeg var her i Bygningen — ikke var til Stede, da Ministeren udtalte sig. Referatet af de Bemærknin-

ger, han særlig rettede til mig, foreligger endnu ikke i Fortrykket, men jeg ved fra anden Side, at han udtalte sig lidt om Værdistigningsskatten og fremsatte en Opfattelse, jeg ikke kan slutte mig til. Han skal have udtalt, at et Salg ingenlunde er et saa paalideligt Grundlag for Værdien som det Skøn, fornuftige og samvittighedsfulde Folk afgive. Det tror jeg dog er ganske urigtigt. Ministeren skal vistnok tillige have sagt, at Papiret er saa taalmodigt, at et Salg — saaledes opfatter jeg det i alt Fald — kan give en Pris i Salgssum, medens det i Virkeligheden er en anden Pris, der er given. Dette kan i alt Fald ikke ramme mit Forslag; det kan ikke godt være henvendt til mig, for jeg har netop — ja, man rækker mig nu Fortrykket, men det kan ikke hjælpe, for nu har jeg virkelig ikke Tid til at læse det — for det første fastholdt, at det er Kommunalbestyrelsen, der først skal dømme om Værdistigningen, og man kan være ganske sikker paa, at naar den tillige er interesseret i, hvad der kommer ud af denne — og det bliver den efter mit Forslag —, skal den nok kunne skønne om, hvorvidt den staar overfor et pro forma Salg eller lignende. Derfor har jeg ogsaa netop en Bestemmelse om, at naar den har et saadant Skøn, kan den bringe det frem for Kommissionen og derved faa kuldkastet urigtige Data paa et upaalideligt Papir. Derfor tror jeg nok, at den Indvending mod at basere paa Salg gælder i alt Fald ikke mit Forslag.

Naar dernæst den højtærede Minister mener, at paalidelige Folks Skøn er bedre end det, der oplyses ved et Salg, tager han dog ganske sikkert fejl. En Vares Værdi afhænger ganske af, hvorvidt der er Begær eller ej overfor Varen, men disse Folk, der her skulle skønne om Værdien, komme til at staa overfor noget ganske ukendt i saa Henseende. Ved en almindelig Forbrugsgenstand kan man skønne paalideligt, men naar der er anlagt en Bane, kommer der paa Markedet ikke 1 eller 10 eller 20, nej over 100 Grunde, der alle i og for sig egne sig til Bebyggelse. Nogle af disse blive solgte til en forholdsvis høj Pris, men det er en Pris, der intet Skøn kan give om, hvad de mange Naboer kunne sælges for. Det kommer ganske an paa, om der af de 100 Grunde eller mere, der ere til Raadighed, bliver Begær for 1, 10, 20, 30 eller 40 Grunde, men det er noget, man aldrig paa det Tidspunkt kan vide. Derfor er det, at et saadant Skøn maa blive ganske upaalide-